

CRM in het (buiten)land

Koorreis de Lux

Vervolg I

Voorzitter Aad Vellekoop nam het woord en bedankte allereerst de organisatie van deze heerlijke koorreis: John Trommel en Chiel Bakker. Die mannen hebben heel wat afgezwogd. De dames werden bedankt voor hun fijne gezelligheid, de chauffeurs voor hun voortreffelijk sturen. Het waren ook zoveel namen dat hij de beste paarden van stal bijna vergat (of was het doorgestoken kaart). Aldert en Aarnoud ontzettend bedankt voor de muzikale kennis die jullie op een geweldige manier overbrachten.

Einde van de koorreis

Nu zet ik een punt achter het roemen en we staan weer met beide benen weer op de gewone grond. Nog even naar huis en anderhalf uur later waren we zover, dat wil zeggen aan de Daal en Bergselaan. Zakken en koffers uit de bussen en ieder ging zijns weegs.

John, wanneer trommel je weer aan de weg met pepermunten of met stroopwafels? We nemen ze graag af en het spekt de reiskas!

Beste lezers uit de bussen 3 en 4: kamer 340 had

beloofd dat we in de nacht van zaterdag op zondag tentoongesteld zouden gaan staan in onze kamer. Dat was in verband met Monumentendag. Als mummies zaten we de hele nacht te wachten op het publiek dat niet kwam opdagen. Maar alle gekheid op een stokje, het was een fijne en muzikale reis in het Luxemburgse. Ik begon met te zeggen: 'we hadden noten op onze zang', en die hebben we daar dankbaar achtergelaten! Natuurlijk ben ik veel vergeten, maar ik kon ook niet 'alles' weten!

Fotoverantwoording:

Nel den Haan, Lotte Rikkoert, Cees de Water, Wim Heijsteeg

Koorreis Luxemburg

door Marianne Mos 9-11 september 2011

Vroeg uit de veren, in de stress was mijn lieve man al even. Dus dat hoefde niet meer. Het is me wat zo'n schoolreis voor oudere heren met aanhang. Daar komt nog heel wat voor kijken. Maar na alle voorbereidingen is het dan toch zover. We gaan op pad.

Ali, vrouw van de voorzitter, heeft net al ge-

keken dat de chauffeur vast goed kan rijden, maar verder de zonde niet waard is. Dus Aad heeft niets te vrezen. Iedereen zit in de bus, dus we kunnen gaan. Arie

telt nog een keer, we zijn compleet. Cees en Trijntje Strijbis zijn deze keer de pechvogels die wat vergeten zijn en dus terug naar 's-Gravenzande moesten. Daar wordt nu nog even op gewacht en dan kan de reis beginnen.

Ik was eigenlijk niet van plan om deze keer te schrijven, maar daar kwam een protest op van mijn echtgenoot. Hij wil zo graag en ach wat doe je dan? De chauffeur vertelt nu de spelregels, veiligheidsriemen enz. Toiletbezoek graag de goede knopjes gebruiken en je handen maak je maar droog op een manier die bij je past. Een handdoek is er niet. De chauffeur heeft ervaring met mensen die niet doortrekken en dan vindt hij niet de hond in de pot, maar iets anders, als mensen over stank klagen.

Koorledenniveau

Er is nu al een discussie gaande over het niveau van de koorleden en de Westlanders onder hen in het bijzonder. We kunnen gaan, de busleiders stappen in en ook Cees en Trijini zitten. Mijn man hoorde dat sommigen er aan dachten dat Cees er met de kas vandoor was gegaan. Tsja, zoals de waard is...

Voor mensen die al eerder met mij op stap zijn geweest, is het bekend. Voor de anderen schrijf ik het nog maar even op: ik schrijf terwijl ik luister, kijk enz. In het begin ziet het er nog wel uit, maar aan het eind van vel 2 begint het al, (even tussendoor) Aad heeft zijn eerste 60 euro binnen. Geen idee waarvoor en Arie begint nu al te piepen dat het duur genoeg is. Wat hij precies bedoelt, geen idee. Goed, na deze afdwaling weer verder. Punten, komma's en andere leestekens verdwijnen als sneeuw voor de zon (*hier ligt een schone taak voor de opmaakredacteur, red.*) en ook schrijffouten komen regelmatig voor, dit niet omdat ik al begin af te takelen, maar omdat, terwijl ik schrijf ik ook goed luister en probeer op te slaan wat leuk is om vast te leggen. Mooi schrijven in een rijdende bus lukt ook niet, maar dat alles mag de pret niet drukken. John houdt nu zijn welkomstpraatje terwijl we naar de koffie in Breda rijden voor de koffie met...

Precies mannetje

Arie noteert wat hij al weet uit het programma, maar hij is nu eenmaal een héél precies mannetje. Ik maak me toch wat zorgen over de voorzitter, die heeft bij mijn weten nog geen geestrijk vocht op en stelt toch de vraag aan Nel of haar zoon zwanger is. Hij zal toch wel goed voorgelicht zijn vroeger? Maar goed, Nel heeft hem even bijgepraat, dus hij heeft alles weer op een rijtje.

De chauffeur neemt zijn taak serieus. Hij vertelt ons regelmatig waar we langsrijden, soms met de nodige details die zelfs wij allen die toch uit deze regio komen niet weten. Hij denkt zeker: de penningmeester zit in de bus, dus ik moet zorgen dat ze waar voor hun geld krijgen.

Dat belooft wat, want als hij zo doorgaat - ook als we daar komen waarvan we weinig of niets weten - dan hebben we weinig of niets te klagen. Het weer is niet écht goed, regen en mist, maar de stemming is prima en dat is veel belangrijker. Hopelijk komen er nog wat opklaringen en dan graag hier als we hier zijn en - jawel - daar als we daar zijn. We zijn weliswaar vlug tevreden, maar een beetje lekker weer dáár is toch wat voor te zeggen.

De wraak van Freek

Freek Mos gaat ineens rechtop staan. Dick de Koning weet waarvoor: er zitten volgens hem heel veel meisjes voor het raam. Ik neem aan bij huizen langs de weg en Freek wil vast zien of er wat bij zit voor hem. Als wraak deelt Freek mee dat hij de snoepjes die hij rond laat gaan eerst door de anderen in de bus laat keuren. Als we na een half uur nog leven neemt hij er zelf ook een.

Er is hier in de bus enig leedvermaak over gestrande trouwauto's langs de weg. Aad is van mening dat ze Cees Strijbis wel kunnen bellen. Arme Cees en Trijini, wat zullen ze zich rot gevoeld hebben. Maar ach, het kan iedereen gebeuren, toch? We zijn in Breda, op naar de koffie!

Na de heerlijke koffie, gebak en na het trotseren van een file bij het toilet zijn we weer terug in de bus. Het tweede deel van de reis gaat beginnen.

Sommigen beginnen steeds meer los te komen. Arie gaat rond voor de tweede telronde. Hij heeft wel iets van een akela, maar dan in de wat meer mannelijke uitvoering. Ik zeg expres: 'wat meer', omdat meer akela's een mannelijke uitstraling hebben. Arie begint echt lollig te doen daar voorin. Ik ontdek nog bijzondere kwaliteiten bij mijn man. Terwijl ik zit te schrijven, liep er ineens een groot beest (insect) over mijn schrift. Die hebben we, nou ja ik, maar buiten de bus gezet. Het was geen CRM-lid.

Kruikenzeikers

We hebben, ik schreef het al eerder, een geweldige chauffeur. Nu rijden we langs Tilburg en zo vertelt hij dat deze stad wel 'de stad van de kruikenzeikers' wordt genoemd. Dat vraagt om uitleg, dat hij onmiddellijk, zelfs zonder vragen al aan ons geeft.

Ik mag toch hopen dat ze nu andere methoden hebben om met de privé-plasjes van de bevolking het leer te looien, want als ik voortaan in mijn mooie leren laarzen of schoenen stap of in de kerk in mijn leren tas een *Kingetje* zoek, tja dan zou het zomaar kunnen dat er een stemmetje in mijn hoofd is, dat zich afvraagt of ik niet in andermans plasjes sta of zit te roeren. Terwijl ik dit relaas over plas en zo schrijf, reden we langs een trappistenklooster waar gelijknamig bier gebrouwen wordt. Meteen kwamen er verzoeken vanuit de bus om even rechtsaf te slaan, maar zoals ik al schreef, we hebben een goede chauffeur die niet van het rechte pad is af te brengen. Beter dan de bestuurder van een andere bus die, zo hoorde ik nog, niet eens het pad van fatsoen kon vinden en zich derhalve dus zelfs niet voorgesteld heeft. Maar ja, hij heeft nog enkele dagen de tijd. Dus wat niet is, kan nog komen.

Monchau

We zijn al weer een aardig tijdje aan het rijden, op een weg, de laatste 15 km, richting Monchau over een lappendeken met het effect van een barbaarse massage. Bijverschijnselen: zure melk, hoofdpijn en een lichaam dat vanavond om tien uur nog bibbert. We zijn - we, Arie en ik - toen de Muur net was gevallen in Duitsland wel te verstaan, eens naar Oost-Duitsland gegaan. Een monstertocht van twaalf uur over heel slechte wegen, maar zoals we nu trillen, dat hebben we toen niet meegeemaakt. Maar aan alles komt een eind (*en, dat was aan het handschrift weer te zien, red.*), we glijden nu

weer over een mooie asfaltweg net Duitsland binnen. Nog even en we zijn bij onze volgende pleisterplaats.

Na een klein rondje Monchau en een drankje op een deels regenachtig terras, zitten we weer in de bus. De buslei(j)ders zijn weer druk in de weer om alle schaapjes, niet op het droge, maar in de bus te krijgen. De *Esselinkjes*, *Parres* en *Van der Meers* kunnen helaas niet zo goed klokkijken. Verder zit iedereen al. Hoe het in de andere bussen is, geen idee. We zien de drie stellen nu heel in de verte aankomen. Dat worden strafpunten. We kunnen weg.

Nel krijgt de zak

Er gaan regelmatig allerlei zakken rond. Nel riep vertwijfeld: 'Ik krijg de zak'. Maar ze keek er redelijk blij bij, dus ik wacht nog maar even met het inroepen van geestelijke bijstand. Om misverstanden te voorkomen: de zakken gaan niet rond op twee benen, maar van hand tot hand. Hoewel ik de bedoeling had duidelijkheid te verschaffen, realiseer ik me nu, dat het overlezen van vorenstaande verklaring ook wel tot vertwijfeling kan leiden. Maar het is niet anders.

Onze chauffeur krijgt zojuist een pluim op zijn hoed. Verdient hij ook. Trouwens John ook, hij wordt dan wel weer door Aad (wie anders) in de maling genomen, maar het is geweldig wat hij en de andere leden van de reiscommissie allemaal georganiseerd hebben. Een tien met een griffel op voorhand. We zijn nog maar iets meer dan een halve dag onderweg, maar we weten nu al zeker dat ze dat verdienen.

Herman den Blijker

Na de nodige geduldoefeningen - altijd goed voor een mens - zijn we in hotel International. Wij hebben echt een superkamer. Hier hoeft Herman den Blijker geen energie meer in te steken. Het is gewoon top. Staat trouwens ook op de kamerdeur.

Zo meteen gaan we onze magen vullen en als de keuken net zo goed is als onze kamer, belooft dat nog heel wat. Voor vanavond zal het misschien wat heen en weer gaan zijn tussen de twee hotels waarin CRM is ondergebracht en morgenavond gaan we onze bestuursvrouwenact doen. Waarschijnlijk met muzikale begeleiding van Aldert, want Aarnoud beweert alleen psalmen te kennen, wat ik eerlijk gezegd betwijfel.

Het is nu 's avonds elf uur. Hebben lekker gegeten en hadden een gezellige tafel. Alweer niks te klagen dus. Na het diner om negen uur lekker een stukje gelopen en zowaar een lekkere temperatuur zodat we zonder jas konden. Even geklommen naar de kerk waar we zondag gaan zingen en daarna nog wat gedronken in hotel Du Commerce: iets kleiner dan International. Het leek wat benauwd met een hoop bijgeluiden. Binnen de kortste keren had ik een stevige hoofdpijn en was ik ook licht benauwd, zodat ik de buitenlucht maar weer opzocht. Later nog even gelopen met Arie en nog wat gedronken in de pianobar. En nu nog even de verslaglegging en dan zit de eerste dag erop. Nog even lezen, want, waar ik ook ben, voor mij is: een dag niet gelezen is een dag niet geleefd, of zoiets.

Lang leve de pil en Freek

Een nieuwe dag is aangebroken en we hebben, ondanks geluiden van buiten etc., goed geslapen. Lang leve de pil voor mij. Dat was vroeger wel anders. Dat slapen bedoel ik. Lange rijen voor het ontbijt troffen we nadat we eerst wat tijd nodig hadden om uit te vogelen hoe alle toeters en bellen in de badkamer werkten. Dat luxeprobleempje hadden we gisteravond ook al met de bediening van de verlichting. Vanmorgen gezongen voor Freek Mos die jarig is. We gaan zo weer de bus in op weg naar Luxemburg Stad. Het wordt warmer vandaag dat is nu al te voelen en het wordt alles bij elkaar vast een prima dag met vanavond ook nog onze 'act'. Onderweg naar de stad Luxemburg vertelt John een en ander over de dagindeling en alvast wat bij-

zonderheden over de kerk waarin de mannen gaan zingen. Het is een protestantse kerk, gesticht door mensen uit Luxemburg, Duitsland en Nederland. De predikant die er nu staat heeft eerder zijn preken vanaf de kansel van de Bergkerk gelanceerd. Ik weet niet of we hem vandaag zullen horen, maar als ik eerlijk ben, zal dat, als dat zo is, niet door mij worden betreurd. Morgen een preek(je) van meneer pastoor is wel genoeg.

De weersvoorspelling is 'warm'. De luchten zijn nog grijs, dus helemaal droog zullen we het niet houden. Er zijn vanochtend twee CRM-ers gevallen over te gladde hotel treden. Maar twee gevallen mannen is altijd nog beter dan enkele 'gevallen' vrouwen.

Verborgen kwaliteiten

John en Arie zijn begonnen aan de koffieronde. Met gevaar voor eigen leven wiebelt John door de bus met de koffiebekers en Arie staat in het verborgene, in de gewelven van de bus in te schenken. Hij heeft toch verborgen kwaliteiten die man van me. Hij geeft nu een noodkreet: rustig aan chauffeur. Ik denk dat de koffie naast in plaats van in de beker gaat. Aad heeft de chauffeur net beloofd hem vanavond aan het infuus te leggen. Die heeft geen tijd om koffie te drinken. Hij moet zorgen dat de bus op het rechte pad blijft. John zit weer, iedereen is voorzien. Arie blijkt nog wat te soppen of zo, die neemt zijn taak serieus en ruimt alles netjes op. Zo hoort het ook, daar is de assistent busleider voor aangenomen. Ook als dat, ik ken hem, meer lijden dan leiden is en als Leiden in last is werkt hij nauwgezet. Hij gaat onverwijd verder, er zijn al mensen die om water en fris vragen. Hij moet straks ook aan 't infuus samen met de chauffeur. Nou ja, als hij geestelijke bijstand moet hebben en het is dringend dan weet hij waar hij moet zijn.

De ene taak is nog niet volbracht of de volgende wacht alweer. Nu zijn John en Arie weer druk in de weer met het uitdelen van lunchpakketten.

Wordt vervolgd